

1. Bölüm

Eğer bir milyoner olsaydınız ne satın alırdınız?

Tabii ki bir ev, sonra bir ev daha ve birkaç ev daha alırdınız.

Büyük bir ihtimalle bir sürü araba, belki birkaç helikopter ve uçak da alırdınız.

Peki, bunlardan başka ne alırdınız?

Bir futbol takımı, bir ada ya da uzay istasyonu?

Eğer paranın sizin için hiçbir önemi olmasaydı, yani o kadar zengin olsaydınız, milyonlarınızı nasıl harcardınız?

Vijay Ghat Hindistan'ın en zengin insanlarından biriydi. Borsa oynayarak milyonlarca rupi kazanmıştı. Hatta milyonlarca dolar, sterlin, yen ve avro...

Yüzlerce hizmetçi, düzinelerce danışman, eğitilmiş ve silahlı bir koruma ordusu işe aldı.

On bir ev, yirmi sekiz araba, üç uçak, iki helikopter, on iki yat, iki ada ve bir kriket takımı satın aldı (futbolu sevmiyordu).

Vijay Ghat'ın şimdilik bir uzay istasyonu olmasa da yetmiş bilim insanını roket yapmaları için işe almıştı ve en kısa zamanda aya gitmeyi planlıyordu.

Hâlâ harcayacak çok parası vardı.

Bu nedenle, kendi adına bir tenis turnuvası düzenlemeye karar verdi.

Yeni Delhi Çim Tenisi Kulübü'nü iki haftalığına kiraladı. Delhi'nin en iyi otellerindeki tüm odaları ayırttı ve dünyanın en iyi genç oyuncularına Hindistan'a gelmeleri için para verdi.

Turnuvaya kendi adını vererek herkese bu turnuvanın tüm masraflarını karşıladığını duyurdu.

O akşam, Vijay Ghat Uluslararası On Altı Yaş Altı Çim Tenisi Kulübü Turnuvası'nın açılış partisi vardı.

Tüm yarışmacıların katılması bekleniyordu. Aynı zamanda aileleri ve antrenörleri de davet edilmişti.

Limuzinler arka arkaya Vijay Ghat'ın devasa malikânesinin bahçe kapısından içeri girerek misafirleri girişte bırakıyordu. Valeler limuzinlerin kapılarını açarak misafirleri karşılıyor ve onları ön kapıya kadar uzanan kırmızı halıya yönlendiriyorlardı. Ön kapıdaysa hizmetçiler, misafirleri karşılayarak isimlerini kontrol ediyor, böylece davetli olmayanların içeri girmediğinden emin oluyorlardı.

Televizyon kameraları akşam haberlerinde yayınlamak üzere görüntü alıyor, fotoğrafçılar yarınki gazetelerde yayınlamak üzere hızla fotoğraf çekiyor, gazeteciler not defterlerine partiye kimlerin katıldığını, ne giydiklerini yazıyorlardı.

Siyah bir Mercedes girişte durdu ve bir vale öne doğru fırlayarak arabanın kapısına uzanırken tüm kameralar o tarafa döndü, mikrofonlar uzatıldı ve not defterlerinde yeni bir sayfa açıldı. Gazeteciler hangi ünlünün arabadan ineceğini görmek için bekliyordu.

Vale Mercedes'in kapısını açar açmaz içinden bir köpek fırlayarak kırmızı halıya indi.

Kapaklara gözlü küçük bir köpekti. Beyaz tüylerinin üstünde siyah benekleri vardı ve sürekli kuyruğunu sallıyordu.

Köpek, halıya ayak basar basmaz başını sağa sola çevirerek havayı kokladı. Sanki çok da uzak olmayan bir yerden güzel bir koku alıyordu.

Gazeteciler birbirlerine bakarak sorular sormaya başladılar. "Nereden çıktı bu köpek?" diye sordu bir tanesi.

"Burada ne işi var?" diye sordu bir diğeri.

"Neden davet edilmiş ki?" diye sordu üçüncüsü.

"Vijay onu tanıyor mu?"

"Ünlü bir köpek mi?"

"Ünlü birinin köpeği mi?"

"Neden bu kadar önemli?"

Köpeğin arkasından, tasmasını tutan bir çocuk indi. Çocuğu başka bir çocuk, bir kız ve iki yetişkin izledi.

Gazeteciler inenleri görünce hemen ilgilerini yitirdiler, çünkü ne arabadan inenlerin ne de köpeğin kesinlikle ünlü olmadığından emindiler. Akşam haberlerini izleyecek ya da sabah gazete alacak insanlar için önemli bir haber değillerdi. Böylece gazeteciler gözlerini sırada bekleyen diğer limuzine çevirdiler ve gerçekten ünlü birinin arabadan inmesini umut ederek beklediler. Bu Hindistan'da yaşayan herkesin

taniyacağı ya da yarınki gazetelerde baş sayfada görmek isteyeceği bir politikacı, bir pop yıldızı ya da aktris olabilirdi.

Grk, Tim, Max, Natascha ve Malt çifti gazeteci ordusunun arasından kendilerine yol açarak Vijay Ghat'ın malikânesinin kapısına ilerlediler.

İçlerinden herhangi biri orada olmalarının basit nedenini gazetecilere açıklayabilirdi. Orada bulunmalarının nedeni ne ünlü ne de önemli olmalarıydı. Orada olmalarının nedeni, Max Raffifi'nin Vijay Ghat Uluslararası On Altı Yaş Altı Çim Tenisi Kulübü Turnuvası'na katılmak üzere davet edilmiş, diğerlerinin de onu desteklemek için gelmiş olmasıydı.

Maltlar ve Raffifiler halının üstünde ilerleyip hizmetçileri geçtikten sonra balo salonuna gelince şaşkınlıktan dilleri tutuldu.

Onlar şaşkınlık içindeyken Grk oldukça sakindi. Ne yapmak ve nereye gitmek istediğini çok iyi biliyordu. Altın yıldızlı mobilyalar ya da muhteşem resimler umurunda bile değildi. Diğer misafirlerin pahalı giysileri ya da garip saç modelleri de umurunda değildi. Tek yapmak istediği, odanın diğer ucuna kadar bacakları izin verdiği kadar hızla koşmak, sonra da zıplayarak yiyeceklerle dolu masalardan birinin üstüne çıkmaktı. Tüm hayatını ya da en azından tüm geceyi, limuzinden indiği andan beri kokusunu aldığı baharatlı tavuk, ızgara et ve çiğ balıkları yiyerek burada geçirebilirdi.

Fakat ne yazık ki hiçbir yere gidemiyordu, çünkü boyunda bir tasma vardı ve tasmayı Tim tutuyordu.

Tasmayı olan küçük bir köpek bile olsanız gene de hayal kurmaya hakkınız vardır, değil mi? Grk burnunu havaya

dikti ve derin bir nefes alarak odanın içine yayılmış çeşit çeşit kokuyu tekrar içine çekti.

Grk yiyecekleri koklarken, Maltlar ve Raffifiler ağzları açık bir şekilde, hayatları boyunca katılmış oldukları en seçkin, en pahalı ve en olağanüstü partiye bakıyorlardı.

Yüksek tavanlı salon misafirler ve hizmetçilerle tıklım tıklım doluydu. Politikacılar pop yıldızlarıyla, sanayicilerse aktörlerle dedikodu yapıyordu. Sıska, güzel kadınlar, şişman, kel ama zengin erkeklerin koluna girmişti.

Duvar boyunca uzanan ve üzerlerindeki yiyeceklerin ağırlığından çökmek üzere olan masalar envai çeşit börek, kurabiye, kebab ve baharatla doluydu. Safranla tatlandırılmış ve renklendirilmiş pilavlar kocaman gümüş tabakların üzerine devasa yığınlar oluşturacak şekilde konmuş, yanlarında küçük kaplarda turşu ve acı soslar sunulmuştu. Eğer Hint yemeklerini sevmiyorsanız spagetti, suşi, hamburger, sosisli sandviç ya da dünyanın çeşitli yörelerine özgü yiyeceklerden birini de seçebilirsiniz.

Odanın bir köşesinde, ahşap bir kürsünün üzerinde duran mikrofon gelip birinin konuşma yapmasını bekliyordu.

Odanın diğer köşesindeyse özellikle parti için yapılmış fiskiyeli bir havuz vardı. Kahverengi bir sıvı fiskiyeden havaya doğru fışkırıyor ve yanlardan aşağı inerek büyük bir kabın içine doluyordu. Fiskiyeler genelde su fışkırtır, ama bu fiskiyeden çikolata akıyordu.

Bazı misafirler çilekleri çikolatanın içine bandırarak yiyor, bazılarıysa ananas ya da mango dilimlerini bandırıyordu. En açgözlü olanlar da şampanya bardaklarını daldırıp çikolatayı bardakla içiyorlardı.

2. Bölüm

Milyonerleri izlemek Tim için bir süre sonra sıkıcı olmaya başlamıştı. Onlarla konuşmak, onları dinlemek ve yüzlerine bakmak istemiyordu. Yatağına uzanıp televizyon izlemeyi ya da kitap okumayı tercih ederdi.

Onu şaşırtansa, ondan başka kimsenin aynı fikirde olmasaydı.

Bay Malt kırmızı suratlı bir milyonerle İngiliz kriketçilerin sorunları ve Hindistan milli takımından neler öğrenebileceklerine dair hararetli bir konuşmaya dalmıştı. Bayan Malt ise bir grup Hindistanlı iş kadınıyla borsa tüyoları hakkında sohbet ediyordu. Max üç tenisçiyle hava durumundan konuşuyordu. Sadece Natascha kimseyle konuşmuyordu, fakat o da burada bulunmaktan oldukça memnun gözüküyordu. Salonda dolaşiyor ve not defterine, kulağına çalınan dedikoduları yazıyordu. Eğer bir yetişkin olsaydı, insanlar onu bir gazeteci sanabilir ve konuşmalarını kesebilirlerdi, fakat küçük bir kız kimsenin dikkatini çekmiyordu.

Grk bile halinden oldukça memnun gözüküyordu. Bur-nu havada, odayı dolduran olağanüstü kokuları içine çekiyor, lezzetli yiyecekleri tattığını hayal ediyor ve tasma-sından kurtulabilse tüm salonu özgürce dolaşabileceğini dü-şünüyordu.

Tim yiyebildiği kadar çikolata yiyerek vakit geçirmeye çalıştı, fakat bu bile ona eğlenceli gelmiyordu. İki bardak sı-cak çikolata içip, altı dilim çikolatalı mango ve on bir parça çikolatalı ananas yedikten sonra midesi bulanmaya başladı.

Aniden salonun diğer ucundan bir ses, “Sessizlik! Ses-sizlik lütfen! Ev sahibi Vijay Ghat’ın yapacağı konuşma için sessiz olmanızı rica ediyorum!” diye bağırdı.

Tüm salon sessizliğe büründü.

İnsanlar sohbetlerine ara verip salonun ucundaki ahşap kürsüye döndüler.

Tim, ağzına bir parça çikolatalı ananas daha atarak ağzı-na bulaşan çikolatayı sildi ve kürsüye doğru döndü.

Küçük bir adam elinde mikrofonla platformun önünde duruyordu. Kusursuz görünen siyah bir takım elbise ve bej gömlek giymiş, siyah bir kravat takmıştı. Manikürlü elleri ve bakımlı siyah saçları sanki daha önce hiç toz, kir görme-miş gibiydi.

Öne doğru eğilerek mikrofona doğru konuşmaya başladı. “Adım Vijay Ghat,” dedi. “Evime hoş geldiniz!”

Ellerini birleştirdikten sonra başını eğerek karşısındaki-leri selamladı. Salondaki çoğu kişi de aynı şekilde eğilerek selamına karşılık verdi.

Bu selamlama şekline Hindistan’da *namaste* denir.

“Bazılarımız Delhi’nin çeşitli bölgelerinden geldiniz,” dedi Vijay Ghat. “Bazılarımız ise Bombay’dan, Kalküta’dan ve Hindistan’ın diğer şehirlerinden geldi. Birçoğunuz ise binlerce kilometre yolculuk yaparak dünyanın farklı yerlerinden buraya geldi. Burada olmak için gösterdiğiniz çabaya minnettarım. Hoş geldiniz, hepiniz hoş geldiniz! Hindistan’a, Delhi’ye ve evime hoş geldiniz!”

Kalabalık misafir topluluğundan alkış sesleri yükseldi. Tim odadaki herkesin alkışladığını fark edince, ne için olduğunu anlamamakla birlikte o da alkışlamaya başladı.

Vijay Ghat sessizliğe davet için ellerini kaldırdı. “Söylemek istediğim bir şey daha var. Çok daha önemli bir şey. Sizi sadece mütevazı evime davet etmedim, aynı zamanda ilk Vijay Ghat Uluslararası On Altı Yaş Altı Çim Tenisi Kulübü Turnuvası’na da davet ettim.” Bu sefer alkışlar daha yüksek ve coşkuluuydu. Odanın arka tarafında insanlar sürekli alkış tutuyor ve ıslık çalıyordu.

Vijay Ghat yüzünde kocaman bir gülümsemeye, “Tenis her zaman en sevdiğim spor olmuştur,” dedi. “Sporların en sadesidir. Bir erkek bir erkeğe ya da bir kadın bir kadına karşı oynar. Bir insan bir insana karşı oynar. Dünyanın her yerinde sevilen ve oynanan bir oyundur. Oyuncular tenis turnuvalarında yarışırlar. Muhtemelen benim neden bir tenis turnuvası düzenlediğimi merak ediyorsunuz. Zaten yeteri kadar turnuva yok mu? Bir turnuvaya daha ne gerek var, diye düşünüyor olabilirsiniz.”

Vijay Ghat konuşmasına ara verdi ve birilerinin sorularına cevap vermesini bekliyormuş gibi salona göz gezdirdi. Tabii ki kimse cevap vermedi. Salondaki sessizliği biraz